

Curriculum Vitae van Anton Hakvoort.

Op 5 dec 1943 werd ik geboren in het dorp Drempt bij Doesburg in een gezin van 11 kinderen (7 zussen en drie broers) Mijn ouders gaven me bij de doop de namen Antonius, Johannes, Gerardus. Na een gelukkige jeugd in gezin en dorp, vertrok ik op 12 jarige leeftijd naar het Klein Seminarie Apeldoorn. Het was toen nog een romantisch-kinderlijke wens van mij om priester te worden. Ik beëindigde daar mijn middelbare studie en behaalde Gymnasium A. Daarna op naar het Filosoficum "Dijnselburg" voor een tweejarige opleiding. Ook deze twee jaren waren voor mij gelukkige jaren. Maar toen ik het toenmalige Groot-Seminarie Rijsenburg betrad, trad ik ook de woelige jaren zestig binnen. De woelige jaren zestig kregen ook mij te pakken. Angst om beslissingen te nemen, twijfel aan mijn roeping, twijfel aan de ongehuwde staat etc. In die periode werd ook het Groot Seminarie gesloten en ging ik mijn studies voortzetten op de Katholieke Theologische Hogeschool te Utrecht. Het waren jaren van onverschilligheid in mij, ik studeerde meer theologie omdat ik eraan begonnen was, dan dat ik het belangrijk vond.

Vele vragen kwamen op me af uit kerk en maatschappij. Anton werd behoorlijk door elkaar geschud. Twijfels bleven, onverschilligheid en cynisme. Na vele gesprekken werd me geadviseerd om geen beslissing te nemen over mijn toekomst, maar eerst maar eens een jaar gewoon wat pastoraal werk te doen in een parochie. Dat was de parochie te Zutphen. Voor een jaar zou ik daar een soort stage lopen. Maar ik nam natuurlijk mezelf mee. Al moet ik zeggen dat ~~dat~~ het even weggerukt zijn uit de academische sfeer mij goed deed. Wat te doen na dit pastorale jaar? Ik besloot toen maar om ~~in Utrecht~~ mijn theologische studie voort te zetten in Nijmegen aan de Katholieke Universiteit. Er was in mij weer een gezonde nieuwsgierigheid gegroeid naar ontstaan, zin en betekenis van het christendom. Ik dacht er goed aan te doen om exegese te doen, en dan vooral Nieuwe Testament bij prof. B. van Iersel. Na twee jaar voltooidde ik de studie en slaagde ik voor mijn doctoraal examen. Maar in mijn persoonlijk leven was er ook een belangrijke ontwikkeling gaande.

Meer en meer werd ik gegrepen door het Evangelie en het is misschien vreemd gezegd, maar ik voelde me tevens een gevangene van God. Ik verlangde naar een absolute overgave. Het werd me toen ook steeds duidelijker dat ik ongehuwd moest blijven en tenslotte ben ik per trein naar Utrecht gereisd om Kardinaal Alfrink te vragen of ik priester kon worden in zijn bisdom. Ik werd toen op 13 nov 1971 op een stille zaterdagmorgen alleen priester gewijd in aanwezigheid van familie en wat vrienden. Omdat ik nog niet meteen als pastor benoemd kon worden, ben ik met een vriend (pastor in het bisdom Breda) naar India getrokken om daar voor een half jaar te werken in een vluchtelingenkamp van de Zuid-Indiase stad Madras. Die periode werd voor mij heel beslissend. De hongerige mensen, de ontstellende armoede, het harde bestaan heeft mijn kijk op het Evangelie verdiept. Plotseling begreep ik dat God liefde is en dat mijn leven ~~alleen~~ alleen zin had ik als ik dit niet meer verborgen hield. Terug in Nederland werd ik benoemd in de stad Utrecht in een echte arbeidersbuurt (dit was ook mijn wens geweest). Het was de Betonbuurt in Utrecht-Noord, een verkrotte en troosteloze wijk, waar de sociale problematiek zich aan je opdrong. Grote woningnood, alcoholisme, werkloosheid in één wijk verzameld. Dankbaar ben ik dat ik de genade kreeg om helemaal in deze verlaten wijk onder te gaan, vooral heb ik me ingezet voor een betere huisvesting, want ik kon niet aanzien hoe mensen moesten wonen en leven. In diezelfde periode hebben we tezamen een opvangcentrum voor daklozen opgericht ~~voor daklozen~~. Ik kon goede vrienden vinden om met mij samen in dit centrum te gaan wonen en om lief en leed met de wijk te delen. Ondertussen groeide in Anton een steeds heviger verlangen om even sober te leven als de mensen in de wijk. Ik voelde dat God mij toch nog ergens anders wilde hebben, hoe gelukkig ik in mijn werk was. Na vele gesprekken heb ik tenslotte mijn diepste verlangen om monnik te worden geuit. Al is het voor mijn vrienden en familie moeilijk uit te leggen, voor hen lijkt het alsof ik een zwaai maak ^{van} 180 graden, terwijl voor mezelf deze levenskeuze een vervolg is. In deze troosteloze wijk, waar in Nederland de kansarmen wonen heb ik geleerd wat solidariteit is, heb ik geleerd hoe burgerlijk ikzelf was, heb ik geleerd dat de Kerk in Nederland zich moet bekeren van een stuk burgerlijkheid, waardoor de grote arbeidersmassa van haar is vervreemd. Ten diepste weet ik nu dat Gods barmhartigheid zó groot ^{is}, dat wij het het niet kunnen bevatten. Waarom weet ik dat, omdat ik zoveel vriendschap heb ontvangen van hoeren, verslaafden,

krotbewoners, criminelen, zwerfers, godverlatenen. In hun ogen heb ik Christus zelf leren zien. Ik ben ontzettend dankbaar dat ik pastor en vriend mocht zijn voor deze mensen. Ik denk die verbondenheid met deze mensen, hoe gek het ook klinkt, nog dieper en intenser te maken, door monnik te worden. Ik zou dit hele leven, mee willen nemen.

Anton Hakvoort.
zondag 10 mei 1981.

Zeereerwaarde Heer Drs.A.J.G.Hakvoort
"De Hoeksteen"
Marnixlaan 322
3552 HL U T R E C H T

fs 149-82
O.No.36/82

Utrecht, 25 maart 1982

Zeereerwaarde Heer,

Hierbij verleen ik U overeenkomstig uw verzoek met ingang van 1 juni 1982 op eervolle wijze ontslag als pastor en deservitor van de Jacobus-, Ludgerus- en Salvatorparochie te Utrecht-Zuilen.

Ik dank U heel hartelijk voor het vele goede werk dat U de afgelopen jaren in deze parochies hebt gedaan. Ik wens U Gods zegen voor de toekomst en ik hoop dat U in het beschouwende kloosterleven waartoe U zich geroepen voelt, de vervulling van uw ideaal zult vinden.

Met vriendelijke groeten,

Johannes Kardinaal Willebrands
Aartsbisschop van Utrecht

3-6-2018 Antwoord met
welkom-kaart door de bus
(foto van 2 gebouwen)

België Westmalle 29 mei '18

Dierbare broeder Alberic,

Het leek me juist je op de hoogte
te houden van mijn denkerichting
over mijn toekomstige huisvesting,
na verblijf in Westmalle.

Kortgezegd: Door voortschrijdend in-
zicht ben ik tot de conclusie gekomen
dat mijn plek ligt in huize Rijbergen
Je verlang niet zover terug naar
een huis van stenen, maar van mensen

Je heb vooral de groep van Sion
gemist. Een groep, waarin ieder zich
reilig volde en mocht rusten onder
Gods vleugel.

Ik weet wel, het kon niet anders, maar
de groep werd in tweeën gesplitst.
Door de grote opstand konden we
elkaar niet meer steunen en bemoeiden
maar goed, zo is het nu eenmaal
gelopen. Ik wil nu vragen of ik
kan terugkeren naar de community
van Sion op Schiermonnikoog. Ik
begrijp dat de verhuizing pas plaats
vindt in 1 januari 1919. We hebben
dus nog alle tijd om alle in's en
ou's te bespreken.

P.S.

Br Columba en

Br Aloysius maken het goed! Voor zover
ik het kan beoordelen, willen ze hier
blijven.

Met hartelijke groet

Br. Romero

2 aug 2019 West Malle,

Liefbare br. Albericus.

Mijn gelukwensen met je
verjaardag. Ik zou je nogmaals
veel kracht en moed toewensen
met het project "Nieuw Sion".
Er wordt van jou en ook de
hele groep →

veel doorzettingsvermogen en
geduld gevraagd! Ik hoop
dat jullie elkaar vasthouden
en op koers blijven. Want dat
is belangrijk: te blijven focussen
op het oorspronkelijke doel:
een klein klooster (12 pp) met
een lage drempel en een kracht-
tige spiritualiteit. Gevoet

BR. ROMERO